

Ахъ, да! мжкитъ на единъ криминаленъ процесъ сж страшни за единъ обвиненъ въ прѣстѣплене къмъ царщината! какъвъ страхъ за да не повреди човѣкъ друго! каква мжчнотия за да се бори човѣкъ противъ толкосъ обвинения, противъ толкосъ съмнѣния! колко е вѣроятно, че опасността ще се умложява съки день по-много, ако процесътъ не се свършва бърже, ако правятъ нови запирания, ако откриватъ нови неблагоприятия, и ако тия неблагоприятия се откриятъ, не отъ непознати лица, а отъ сжщата твоя партия!

Рѣшихъ се да не казувамъ нищо относително за политиката; прочее трѣбуваше да отмахнѣ съко разказване, което изискуваше процесътъ; само се признавамъ, че често, слѣдъ като се туряхъ на испитъ цѣли чясове, връщахъ се у стаята си толкосъ отчаянъ, толкосъ разяденъ, щото можяхъ да се убиѣ, ако гласътъ на религията и напомнюването на драгитъ ми родители не ме въздържяхъ.

Исчезнжло бѣше това спокойствие, на което се бѣхъ навикнжлъ напрѣдъ въ Миланъ. Плашихъ се нѣколко дни, че не ще го видѣ веке да се роди у мене, и тия дни бѣхъ пѣклени дни. Тогази прѣстанжхъ да се молиж, съмнѣвахъ се на Божието правосудие, клехъ хората и цѣлиятъ свѣтъ, и си напомнювахъ на умътъ сичкитъ софизми, които се подиграватъ съсъ добродѣтелята.

На злочестиятъ и разярениятъ човѣкъ чюдно му иде отржки да хули подобнитъ си и сжщиятъ Богъ. Гнѣвътъ е по-безнѣравственъ, по опасина, отъ колкото го мислжтъ изобщо. Обаче, както е невъзможно да реве човѣкъ цѣли недѣли отъ сутрината до вечерята, тѣй и тоя човѣкъ, когото най много владѣе